

"בה" — זו מצות לא תעשה [שלומדים גזירה שוה ממה שנאמר בקרבן חטאת "אשר חטא בה" שמדבר בלא תעשה].

ואי סלקא דעתך שכל פרשת נביא שהדיח מדברת רק בעבודת כוכבים, אם כן מצות עשה, בעבודת כוכבים היכי משכחת לה?

אלא ודאי שמדובר גם בשאר מצוות?

ומתרצת הגמרא: תרגמה רב חסדא: שיתכן בעבודה זרה מצות עשה של [שם יב ג] "ונתצתם את מזבחותם" שאותה ניבא נביא השקר לעקור.

רב המנונא אמר: מחלוקת רבנן ורבי שמעון היא בעוקר את כל הגוף של המצוה בין בעבודת כוכבים בין בשאר מצות משום שפרשת נביא שהדיח מדברת גם בשאר מצוות, כפי שמוכח מזה שדורשים מ"ללכת" שהכוונה למצות עשה, ורב המנונא לא נראה לו התירוץ של רב חסדא שמדובר במצות "ונתצתם".

וכמו כן הם חולקים בקיום מקצת וביטול מקצת דעבודת כוכבים כאשר התנבא לעקור רק חלק מאיסורי עבודה זרה, משום דרחמנא אמר "מן הדרך" — אפילו מקצת מן הדרך.

אך פסוק זה מדבר עדיין רק על עבודה זרה בלבד, משום ש"ללכת" [שממנו לומדים שאר מצוות] נאמר רק לאחר מכן, והוא אינו מדבר בעוקר חלק מהמצוה אלא כפי משמעות הכתוב "ללכת בה" דהיינו שעוקר

ואנו דורשים "מן הדרך" — אפילו מקצת מן הדרך, שאפילו נתנבא לבטל רק מקצת מאיסור עבודה זרה הוא חייב סקילה.

אבל עוקר הגוף דשאר מצות אם הוא מתנבא לעקור אפילו מצוה שלימה משאר המצוות דברי הכל בחנק.

משום שאר מצוות, שייך לפרשה אחרת של נביא שמתנבא מה שלא שמע, ושם לא נאמר לשון "הדחה" — כדי שנלמוד גזירה שוה ממסית שענשו בסקילה — אלא נאמר "ומת הנביא ההוא" וסתם מיתה הוא בחנק.

וקיום מקצת וביטול מקצת דבשאר מצות אם נתנבא לעקור רק חלק ממצוה בשאר מצוות דברי הכל פטור ואפילו מחנק.

משום שבפרשה זו של המתנבא מה שלא שמע, נאמר "אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי את אשר לא ציויתיו לדבר".

ואנו דורשים "דבר" שלם — ולא חצי דבר, שעל חצי מן המצוה אינו נענש כלל במיתה.

מתניב רב המנונא: תניא: נאמר בפרשת נביא שהדיח "להדיחך מן הדרך אשר צוך ה' אלקיך ללכת בה".

ואנו דורשים מהיתור של המלים "ללכת בה" —

"ללכת" — זו מצות עשה ש"ללכת" משמע לעשות בקום ועשה.

בנפשו שמשקר ואין חטאו גמור. חזון איש [כד ח].

בכלל נביא המדיח. שכיון שהוא אומר בשם השם צריך לומר בריש גלי, ואם לאו הוא מראה